

A z neba zaznel hlas: „Toto je môj milovaný Syn, v ktorom mám
zalúbenie.“ (Mk 3, 17)

(Mikuláš Jančuš) Ak telefonujeme s človekom, ktorého tvár sme nikdy predtým nevideli, podvedome a možno aj cielene si v mysli začneme klásť otázku, ako vyzerá. Podľa hlasu môžeme spoznať, či je mladý, alebo starý. Podľa spôsobu intonácie sa dá určiť aj fyzická stavba. Evanjelista nám nezanecháva informáciu, ako Boží hlas pri Jordáne znel. Boh Otec nemá ani nepotrebuje fyzickú podobu, jeho tvárou je milovaný Syn. Boh Otec je hlas, ktorý vyslovuje slovo, a jeho tvárou je Syn, ktorý toto slovo v plnosti uskutočňuje.

Kto by nepoznal umelecké dielo talianskeho renesančného maliara Leonarda da Vinciho, obraz Mona Lisa? Tento portrét ženy s tajomným úsmevom patrí už niekoľko storočí k najhodnotnejším umeleckým dielam. Ale až v posledných rokoch sa začala vášnivá diskusia o tom, či podoba je na obraze zachytená. Jedna z najnovších a najodvážnejších teórií tvrdí, že obraz je autoportrétom samotného majstra Leonarda. Kto sa však skutočne skrýva v obraze, ostáva doteraz záhadou.

Ten, kto sa podľa Božieho slova usiluje žiť autenticky život, stáva sa viditeľným obrazom Boha na zemi a nesie v sebe podobu Boha Otca. Takú istú milovanú podobu, o ktorej počúvame v dnešnom evanjeliu.

(Zamyslenie pre východný obrad z [Časopisu Slovo](#).)